

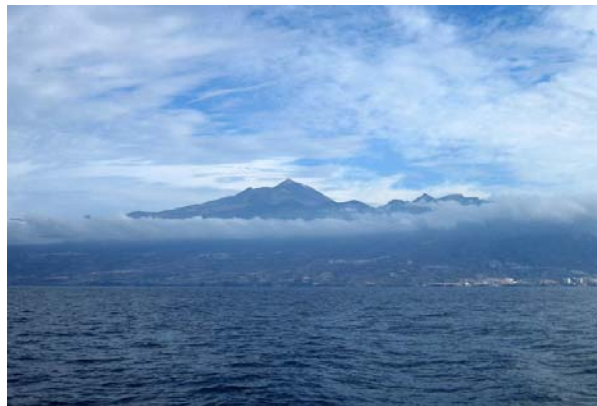
Resebrev 7 - utflykter, segling, besök & jul på bortaplan (31/12 2008)

Ett par dagar till blev vi kvar i Puerto Mogán pga. kraftigt swell mellan öarna. Konstigt detta, hemma har vi aldrig hört talas om det men på vår färd ner genom Europa har vi fått lära oss "den hårda vägen" vad det betyder. Det är helt enkelt vågor från ett blåsväder, oftast någon helt annan stans. Många gånger kan de bli långa och märks då mindre men i norra Atlanten är de korta och höga. Ström eller vind från motsatt håll gör sjön helt konstig vilket betyder att 10-15 m/s på norra Atlanten inte är detsamma som hemma i våra skyddade farvatten utan det blir andra faktorer att ta hänsyn till. 10-15 m/s kan här bli riktigt skrämmande om övriga förutsättningar är fel. Här berörs vi främst av hur det har blåst utanför Portugal och att det azoriska högtrycket för tillfället är väldigt svagt.

Det gick absolut ingen nöd på oss. Pär, Marie och deras pensionerade arbetskamrat Björn var ju fortfarande här så vi umgicks en hel del. Bl.a. åkte vi till Anfi och spelade minigolf på deras fina, lite speciella 18-hålsbana.

Men till slut kom vi iväg och fick en snabb, härlig segling över till Teneriffa. På öns sydligaste udde finns en ny, mindre hamn, bara några månader gammal, som heter Marina del Sur och ligger vid Las Galletas. Ett bra alternativ för den som inte vill ankra. Själva byn är spansk, här finns inga turistkomplex men det skall finnas en del engelsmän och tyskar som bor här vilket syns på tidningsutbudet i vissa affärer. Genuina spanska kvarter med ett affärsutbud som passar folket och barer, parker och lekplatser där folk träffas och umgås. Mycket trivsamt och billigt att äta. En natt ankrade vi vid Los Cristianos, eller rättare strax norr om, vid Playa de las Vistas. Det är inte längre tillåtet att ankra inne i Los Cristianos hamn för fritidsbåtar. Ankarplatsen var utsatt för rullande sjö och då var det väldigt lugnt väder den natten! Under dagen kom det fallvindar från bergen på upp till 12 m/s fast ordinarie vind inte var mer än 3-4 m/s. Här hann vi träffa Helénes arbetskamrat Tina, och hennes Mikael, som var på en veckas semester.

Vi gick över till La Gomera i väldigt snälla vindar. Vattnet är annars känt för att bjuda på starka vindar den sista tredjedelen vid färd mellan Teneriffa och La Gomera, men det enda vi kände av var att sjön blev mycket stökigare på slutet. Hamnen i San Sebastian är dock väldigt skyddad så här låg vi bra. Här finns s.k. "fingers" mellan platserna vilket är ovanligt här nere annars. Redan första dagen började Bosse prata med paret i vår engelska grannbåt och blev lite nyfiken då mannen hade en t-shirt

med texten "On the nose", en bok som Bosse läst om i Yachting Monthly. Det visade sig att det var författaren själv vi bodde granne med, Bob Cooper, så boken blev både köpt, signerad och läst.

På väg ut till ön hade vi ringt och kollat så att det fanns plats, då vi läst att om det är fullt kan man avvisa båtar. "Don´t worry" fick vi till svar. Det visade sig sedan att man nyligen haft en gästande båt här som hette Seaqwest och som man nu trodde kom tillbaka.

Antagligen var den större än vår för när vi kom fanns bara stora platser lediga. Här får man betala för platsens storlek så det kändes ju onödigt. Därför låg vi i den yttre delen, närmast färjeläget och det var inget fel på den platsen bortsett från att signalen från trådlöst internet inte nådde hit ut. Annars ingick det i hamnavgiften! Det visade sig senare att jag gjort fel vid inloggningen. Med vår antenn fungerade internet alldeles utmärkt.

Vi hyrde bil och körde runt i princip hela ön en dag. Otroligt vackert där färden gick via byn Hermigua, i en vacker dal med gott om odlingar, vidare genom 1600-talsstaden Agulo, till Vallehermoso, som betyder "den vackra dalen" och där det finns en liten park med stora, runda cementskulpturer. Vi besökte också det fina informationscentrumet man skapat för nationalparken Garajonay som finns mitt uppe på ön. I parken växer skog som är oerhört gammal och tät, full av lagerträd, trädljung beväxt med lava och stora fålt med enar. Det anses att den ger en bra bild av

hur Medelhavsområdets skogar kan ha sett ut före den senaste istiden. Här finns också La Gomeras högsta berg, El Alto de Garajonay, som är 1 487 meter högt.

Hur skogen fått sitt namn, Garajoney, är en fin historia.

Prins Joney av Teneriffa och prinsessan Gara av Gomera träffas och blir förälskade. Joney simmar till och med från Teneriffa för att i smyg träffa Gara. Folken på de båda öarna är inte glada i förälskelsen så de unga tu flyr ut i skogen. För att inte behöva skiljas åt tar de sina liv där och sedan dess kallas skogen inget annat än Garajoney.

För vår del bar det vidare uppåt med hisnande vyer på en väg som hade rasat på flera ställen och som man nu höll på att bredda. En del av färden gick genom nämnda skog men vårt mål den dagen var Valle Gran Rey på öns västsida, den stora kungadalen som namnet betyder. Vid dess krön ligger en restaurang och utsiktsplats som är byggd efter ritningar av César Manrique, arkitekten och konstnären som så starkt påverkat hur alla hus smälter in i miljön på Lanzarote. Otroligt fint med en helt fantastisk utsikt.

Lunchen vi åt var inte sämre, det sägs att detta är La Gomeras bästa restaurang, trots det var priset inte avskräckande.

Nästa dag åkte vi återigen upp i nationalparken. Denna gång ställde vi bilen och gick en av de vandringsleder som finns. Väldigt annorlunda miljö än den som vi har vant oss vid, tätvuxen urskog belägen uppe i molnen med ständigt fuktig luft och bara 8 grader varmt! Gav helt klart svensk höstkänsla och plötsligt insåg vi att ett behov tillfredställdes fast vi inte ens hade vetat att vi saknat det. Känslan av att få andas in den rena skogsluften en härlig dag på hösten! Senare styrde vi färden till öns sydligare delar där vi en bit

ner på berget åter gick/klättrade nedför en ravinkant för att titta på öns enda drakblods-träd. Dessa härstammar från Kanarieöarna, men är numera mycket sällsynta i vilt tillstånd. Här hade temperaturen klättrat upp till 12 grader, och med solen i ansiktet kändes det som en vårdag då de första solstrålarna värmer så skönt så fram åkte kaffe och macka. Till kvällen fortsatte vi i höstens tecken och gjorde slut på våra sista torkade kantareller. Efterrätt på friterad camembert med hjortronsylt gick i samma anda.

I nationalparken Garajoney

Anlagd stenstig längs ravinen ledde till

La Gomeras enda drakblods-träd!

På vår väg tillbaka från La Gomera fick vi känna på de starka vindarna utanför ön som vi klarat oss från på ditvägen. Väderprognosen sa NO ca 7 m/s men vi hann inte mer än utanför hamnpiren förrän vi hade N 17 m/s och en sjö som bara växte. Dessutom var det en ganska kraftig nordgående ström. Fort gick det i alla fall och 1 timma och 7 Nm senare var det över, på bara några minuter gick vinden ner till NV 5 m/s och sjön blev behaglig. Något senare fick vi t o m starta motorn och gick åter till Marina del Sur/Las Galletas.

Vi har både ringt och besökt hamnen vid Playa de las Americas, som heter Puerto Colón och som bara har privata platser, för att höra om man kunde få hyra en plats någon vecka då vi väntar besök. Sällan har vi blivit så tråkigt bemötta. Här vill man inte ha besök av några turister!

Skvättig segling i vindaccelerationszonen

Även på Teneriffa hyrde vi bil. Första dagen gjorde vi en liten utflykt upp till byn Los Gigantes på öns nordvästra sida, vilket visade sig vara en mysig ort även om den växt långt upp på bergen. Där finns också en hamn, som är skyddad, men inloppet är väldigt nära de höga bergen och man kan bara gå in vid lugnt väder. Här låg till största delen bara motorbåtar och av de få segelbåtarna vi såg var bara en en gästande båt.

Jätteklipporna vid Los Gigantes

Samma eftermiddag styrde vi färden till Teneriffas flygplats och hämtade upp vår yngste son, Kim, med kompisen Sebastian, som skall vara på Playa de las Americas en vecka.

Nu har det hänt! Vi har blivit bestulna, och det i en väldigt vanlig turistfälla. Så sent som för ett par dagar sedan pratade vi om hur trygga vi känner oss när vi rör oss ute. Inte någon gång sedan vår resa startade har vi känt oss hotade på minsta vis. Men i vardagen lever vi ju inte heller något turistliv utan rör oss bland de bofasta spanjorerna.

Nu var vi på utflykt upp till Teide på Teneriffa och efter att ha åkt upp i bergen någon timma kom vi över kraterkanten och stannade vid första utsiktsplats för att ta kort.

Heléne gick iväg med lilla kameran och Bosse ville följa efter med den stora. Av någon anledning fungerade det inte att låsa bilen genom att trycka på nyckeln så till slut lämnade Bosse bilen, vi var ju inte långt ifrån den! Efter en stund åkte vi vidare och vid nästa stopp upptäckte jag att vår lilla röda turistväska, ni vet en sådan där liten med massa fack och axelrem, var borta! Den låg på golvet i framsätet och innehöll lyckligtvis inga värdesaker denna gång då både kameran och Helénes plånbok blivit urplockade. Det känns mest försmädligt att ha råkat ut för det och så retar det oss att ha blivit av med vårt svensk-spanska lexikon!

Teide, ja! Turen går genom en 16 km vid krater som bildades då en jättevulkan, för ca tre miljoner år sedan, fick ett utbrott. Vid norra kanten av denna krater ligger Teide, som är en mycket mindre vulkan. Vi åkte upp en dag då det var molnigt nere vid stranden och hamnade ovanför molnen i så klar och blå luft att man nästan fick nypa sig i armen för att fatta att det var sant. Otroligt vackert där färden gick genom detta ödsliga landskap med lavaströmmar, sandslätter och gnistrande klippor. En del klippor var alldeles blågröna av koppar.

Vy ovan molnen

Linbana till Teides topp

Sandslätter i massa färger

Vi tog också linbanan upp på Teide, kallt var det där vi stod 3 555 meter över havet och kunde njuta av alla bergstoppar som stack upp ovanför molnkanten.

Teide mäter hela 3 718 meter och sista biten kan man gå upp men då måste man i förväg söka tillstånd, vilket görs nere i Santa Cruz.

Vi fortsatte sedan mot nordost, längs bergskanten, mot den gamla huvudstaden La Laguna och slutligen till Santa Cruz och belönades med hisnande vyer längs vägen. Vi passade också på att titta på gästhamnen i Santa Cruz som hade nya, fina pontonbryggor med s.k. "fingers" men i övrigt saknade mysfaktor i våra ögon.

Givetvis träffade vi grabbarna ett antal gånger under den veckan de var här. Det blev gemensamma middagar både på restauranger och ombord och en dag stack vi ut med båten så att Sebastian, som aldrig tidigare hade seglat, fick prova på det.

Vår återfärd till Gran Canaria, och Puerto Mogán, gjordes i motvind och skvalpig sjö en gråmulen dag där 10 timmars motorgång bara livades upp av ett långt besök av delfiner runt oss och JRSK-båten Elena, som vi åter träffade när vi låg i Las Galletas.

I år har vi varit många JRSK-båtar, och andra, i området och det är alltid lika roligt när vi träffas. Man umgås flitigt i båtbesättningarna.

Även om vi befinner oss på lite varmare breddgrader så blev det jul ombord. Glögg och pepparkakor köpte vi på IKEA som även hade röd rom och hovmästarsås. Lax, sill från ABBA och edamerost fanns i butiken och ansjovis till Jansson samt nubbe hade vi med oss. Skinka kom Kim med och köttbullar var bara att göra. Vi bakade t o m en variant på vörtbröd fast på Guinness och Coca-Cola istället för porter och julmust.

Lite tomtar plockades fram och ute pyntades med grön girland och ljusslingor runt sprayhooden. Det är många mörka timmar även här så det är fint med alla ljus i båtarna på kvällarna. Här finns alla möjliga fantasifulla kreaturer med ljus i alla färger på olika ställen och tomtar eller tre vise män som klättrar både här och där på båtarna.

Själva julafton firades ombord på Elena med totalt 9 personer från tre båtar; Elena, Emmi och seaQwest, alla från Göteborg. Dessutom hade Elena besök av dotter med make och son. Julbordet klarades av med knytkalás som dukades upp på deras stora rufftak och här saknades inget. Mycket trevligt blev det!

Innan vi gick över till Elena öppnade vi våra julklappar, den som spar han har heter det och nu plockade vi bl.a. fram paket från vår avvinkningsfest!

Julpyntad Elena

Anna-Lena & Mats från Elena

Vi med Gunilla & Lasse från Emmi

Till omgivningens stora glädje sjöngs det gott om julsånger under kvällen där vi satt ute i sittbrunnen. Göteborgsväder fick vi också då det under kvällen ösregnade och himlen lystes upp av blixtar under ett kraftigt åskväder.

Spanjorerna firar inte jul den 24 december som vi utan, om de firar jul, den 25 december. Mer än hälften av spanjorerna väntar och ger istället varandra julgåvor på trettiondedagen (Dia de los Reyes) då de tre vise männen, eller magiska kungar som de kallas här, traditionellt anländer till krubban. I dagens Spanien är det inte ovanligt att man frågar: Vem har du skickat önskelistan till? Jultomten eller kungarna?

28 december var det Santos Inocentes, Spaniens motsvarighet till 1 april, med skämt och allt. Den kvällen hittade vi barnen i spanskvarteren bänkade på torget tittandes på tecknad film tillsammans. Dessutom var där fullt med stånd där de sålde sina leksaker.

